Ч. 65. Четвер 4 цьвітня (22 марта) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа угоди. — З російскої думи. — З Сербії. Румуньскі розрухи.

Президент угорского кабінету др. Векерле приймав вчера державного секретаря Стереньіого, котрий з порученя недужого міністра торговлі, Кошута, переговорював з Векерлем довший час в справі австро-угорскої угоди.

На вчерашнім засіданю російскої думи забрав голос насамперед міністер скарбу Коковцев і предложив думі буджет на рік 1907 і виголосив довше фінансове експозе. Єго бесіда пояснююча кожду подрібну буджетову рубрику і обіймаюча загальний погляд на фінансове положенє Росиї зробила в палаті велике вражінє. По міністрі забрав голос посол Кутлєр, кадет, критикуючи предложений буджет і закидуючи єму мало прозорости. Вкінци заявив що дума повинна виповнити свою законодатну задачу і зробити всьо, аби поправити економічні і фінансові відносини держави. По одногодиннім перерві забрав голос знов міністер Коковцев і відповідав на закиди роблені Кутлером та давав подрібні пояснення. Поясненя міністра зробили на палаті вражінє, особливо коли відповів на закид Кутлєра що-до високих процентів від позичок і підніс, що високі проценти були спричинені головно внутрішними розрухами в краю. Бесідники крайної лівиці промовлявли против буджету. Засіданє закінчено о $5^1/_2$ год. вечером.

На вчерашнім засіданю сербскої скупштини президент кабінету Пасич на запитанє, чи на случай дальшої обструкциї молодорадикалів має правительство намір розвязати скупштину, відповів, що правительство на случай дальшої обструкциї ужиє всяких вказаних средств, але розвязанє скупштини не видає ся єму вказаним. — В Білгороді помер вчера бувший міністер заграничних справ в кабінеті Авакумовича, Люба Калієвич. — Молодорадикальне сторонництво сербске видало для своїх виборців відозву, в котрій подає причини, які наклонили єго до розпочатя обструкциї. Сказано там, що причиною тамтогорічної зміни кабінету було то, що король не хотів підписати указу о спенсионованю кількох офіцирів. Прийшло до розвязаня скупштини і розписаня нових виборів. Однако перед виборами той указ був підписаний, внаслідок чого правительство поставило корону в тім положеню, що признає она то, чого відмовила більшости. Підчас виборів правительство допускало ся надужить, внаслідок чого вислід виборів не цілком відповів волі народу. Правительство і по виборах не закинуло допускати ся суперечних з законом діл, однако молодорадикали доси не поборювали єго, бо край вів війну митову з чужою державою, а в такій хвили згода всіх горожан єсть конечною. Однако правительство своїм противзаконним поведенєм викликало домашну війну. Длятого молодорадикали ужиють всїх законних средств, аби то поведенє правительства спинити.

Як великі розміри прибрали були розрухи на Волощині і як строго поводило ся войско против збунтованих селян, видко з опису битви в селах Беру і Станештіє, який то опис замістив віденьский Fremdenblatt: Коли довідано ся в повітовім місті Джурджево, що велика сила селян, яка хотіла іти на Букарешт, злучила ся з бунтівничими селянами в Станештіє, післано туда 6 гармат і возів з муніциєю під командою капітана Попеску, 2 шкадрони кавалериї і один баталіон інфантериї з 2 гарматами під командою майора Орестеано. Кілька осіб хотіло як стій поспішити до Станештіє, щоби повідомити селян про силу войска і порадити їм, щоби втікали, або піддали ся. Однак їх арештовано і селяни не знали нічого, що їх чекає. Войскові відділи підступили найперше під село Беру і розпочали з віддаленя 1500 метрів пальбу шрапнелями. Богато селян як мужчин так і женщин та дітий утікало на охрестні гори;

52)

Пан Лєкок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

В одній хвили стануло на ногах пятьдесять слуг із передних комнат, стайні та кухні дому Сермез. Поприношено великі ліхтарні від возів і стаєнні і як би на чародійний знак був цілий паркан осьвітлений.

— Коли Май десь тут сховав ся — думав собі Лєкок, дуже щасливий з того, що має так значне число сил до помочи — то не може він ніяк втечи.

Але надармо перешукали цілий парк, на дармо сьвітили в кождий корч, а навіть лізли на кожде дерево.

— Убийник втік здаєсь тою самою дорогою, котрою вліз — повтаряв уперто дверник, котрий узброїв ся був у величезний пістолет з замком до кресаня огню. Щоби єго переконати, мусів Лєкок перекликнути ся з батьком Абсентом і обома поліцаями поза муром на улици. Той поліцай, бачите, що відвів був спільника на поліцию, вернув був назад. Всї три кляли ся на чім сьвіт стоїт, що через мур не перелітала навіть муха.

На приказ Лєкока мали ще раз перешукати цілий парк, коли нараз з'явив ся якийсь панок з поважним гладко вибритим лицем і вступив в круг сьвітла.

— Пан Отто! — шепнув дверник Лєкови до уха; монсейнера перший камердинер!

Тота важна особа прийшла на приказ князя — він не казав „монсейнера“ — щоби звідати ся, що значить той крик. Коли єму розповіли, зволив пан Отто пожелати молодому поліцистови до єго викритя злочину; ба, навіть наставав на то, щоби він перешукав палату від даху аж до пивниці, бо аж тоді княгиня буде могла успокоїти ся.

Він пішов а пошукуваня розпочали ся з ревностию, котру ще збільшила обіцянка пивничного.

Але все надармо. Май щез як би десь під землю. Не було би хиба розуму шукати ще довше в городі, отже Лєкок закликав своїх людий і сказав до них голосом розпуки:

— Досить! Річ певна, що убийника нема в городі.

А може він сховав ся де в кутику в тім великім будинку? То був загальний погляд служби, а особливо дверника.

— Я не уступав ся з мого порога — присягав ся він; — не може бути, щоби хтось виходив так, щоби я єго не побачив.

— То перешукаймо дім! — сказав Лєкок.— Але насампеpед скажу мому товаришеви на улици Варенн, щоби прийшов сюди. Нема вже потреби, щоби стояв коло муру на варті.

Скоро лиш прийшов батько Абсент, позамикано всї виходи на долині і Лєкок розпочав зі своїми людьми перешукувати цілий дім. Просто з шаленою ревностию давав він провід другим і заохочував їх що хвиля. Найтяжші меблї підносив як перо і відсував крісла та софи; заглядав до шаф і скринь, під дивани і занавіси. Не лишив ані одного кутика, почавши від пивниці аж до даху, де би не заглянув. Наконець виліз ще й крізь віконце на сам дах та й там всюди роздивив ся.

Наконець по двох годинах надлюдскої роботи опинив ся Лєкок знову в сїнех першого поверха. Ще лиш пять чи шість слуг було коло него; всї прочі винесли ся один по другім; пригода, котра їм зразу робила приятність, стала їм наконець нудна.

— Ну, тепер вже панове все виділи — сказав старий льокай.

— Все? — перебув єму дверник. — Певно що ні. Ще треба би перешукати комнати монсейнера і княгині.

— Ах, та на що? — відозвав ся Лєкок.

Але дверник вже запукав був з легка до дверий, що виходили до сїний. Він займав ся ревізиєю ще ревнійше як поліцисти. Они виділи як убийник зайшов, він не видів, щоби він вийшов, отже мусить бути в будинку і длятого треба єго конче знайти.

Двері трохи відхилились і показало ся поважне гладко вибрите лице Оттона, того першого камердинера.

— Якого чорта вам потреба? — спитав він сердито.

— Хочемо війти до комнат монсейнера — відповів дверник і переконати ся, чи там де не заліз злочинець.

— Чи ви здуріли! — сказав на то пан камердинер. — Коли і як мав він там дістати ся? Впрочім не позволено, щоби князеви не давано спокою. Він цілу ніч працював а тепер перед спанєм ще купає ся.

за ними погонила кавалерия і без милосердя вибила до ноги. По тім почала артилерия давати сальви. Між тим кавалерия і інфантерия відтяли довкола село. Вистрілено 11 сальв гарматних. Народа разом з прибувшими ворохобниками було в тім селї коло 7.000 душ, а з них заледви кілька десяток успіло уратувати ся. При входї до села представили ся страшні картини: убиті жінки, діти, худоба, цїле село зрівнане з землею. Потім почали войска підступати против села Станештіє, власність посла Ляговария. Тут селяни були приготовлені до борби, уоружені сокирами, косами і т. д. Коли войско наближило ся, кинули ся ватаги селян на ряди, і погибли під кулями. Село взяла артилерия під огонь, внаслїдок чого пожар знищив его до тла. Тут вистрілено вісїм сальв гарматних. Весь добуток хліба з осени пропав внаслїдок артилерийскої пальби. Коли донесено королеви Каролеви про ті події він попав в омлїнє, з якого доперва по довгім часї зміг прийти до себе. — Румуньский консуль у Відни пояснив на запит дневникарів про причини сеї ворохобні, що велику похибку зробило румуньске правительство даючи свого часу гостинний приют збігцям з „Потемкина“. Ті моряки, осївши між румуньским народом і заприязнившись з румуньскими студентами, ширили між ними анархістичні мрії, підбурювали клясове завзятє та заохочували до оружної розправи.

Новинки.

Львів, дня 3-го цьвітня 1907

— **Іменованя.** Є. Екск. п. Мінїстер скарбу іменував ад'юнкта фабрики тютюну, Володислава Копача секретарем в VIII. клясї ранґи в етатї фабрик і урядів закупна тютюну. — Висший суд краєвий в Кракові іменував вахмайстра жандармериї в Рогатинї Ів. Козловского канцелїстом в Кшешовицях.

— **Дрібні вісти.** Доповняючий вибір одного члена Ради повітової в Дрогобичи з громад сїльских на місце бл. п. Атан. Мельника розписаний на день 29-го цьвітня. — На одескім унїверситетї почав викладати доцент Олекс. Грушівский, брат професора львівского унїверситету, по українськи надобовязковий курс українскої історії. На першім викладї було дуже богато слухачів. — В Киві почали збирати фонди на виставлене там памятника Т. Шевченка. — В Самборі віддано вже до ужитку сїть телефонїчну. Центральне бюро містить ся в урядї почтовім. — В ночи з недїлї на понедїлок невислїджені доси злодії добули ся до льокалю почтової філії при ул. Казимирівскій і розбивши всї бюрка забрали з бюрка начальника 78 корон готівкою. — Николай Мазур вкрав на шкоду п. Вайнштока 5 фляшок і одну 5-літрову бутлю вина; его зловлено на Знесїню пяного до безтяму, а вкрадений запас був очевидно вже значно нарушений.— Панї Михайлина Шустер згубила пуделко з 15 срібними ножами і 15 такими-ж вилками вартости 150 К.

— **Великий духовний концерт** під покровительством Ексц. Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого на дохід „Народної Лїчницї“ відбуде ся дня 11-го цьвітня в четвер, в салї „Народного Дому“ о год. $7^1/_2$ вечер, при ласкавій співучасти наших перворядних співацких сил: Впов. п-ни Л. Прокешівної, п. Теодора Я. Пасїчиньского і хорів питомців духов. семинариї і учеників академічної ґімназиї. В проґраму, яка докладнїйше еще буде оголошена, входять хорові концерти Бортняньского: „Господи кто обитает“, „Воскликнїте Господеви“, „На тя Господи уповах“ і „Скажи менї Господи“; дальше Мендельзона: „Ілия“ і „Єрусалиме“, сопранові соля п-ни Л. Прокешівної, Кінцля: „Евангельский чоловік“ (Evangelimann) тенорове сольо п. Т. Я. Пасїчиньского в супроводї дїточого хору і фісгармонії. З огляду на сподївану присутність нашого Архієрея, концерт заповідає ся величаво, тим більше, що духовний концерт у нас тїшить ся особлившою симпатиєю, а і цїль его дуже гуманна.

— **Повени.** По снїгах і морозах зачинають тепер грозити повени. На Днїстрі пустилась вже крига, а в наслїдок скорого таяня снїгу вода підняла ся так високо, що стоїть на шість метрів понад звичайний стан. Під Галичем розбила крига на деревлянім мостї два середні філяри і цїлий міст есть загрожений. Комунїкация відбуває ся за за помочию лодий. Під Раківцем сперла са крига а в наслїдок того вода позаливала луги та поля та низше положені городи. В Незвисках — як доносять до „Дїла“ — вода залила село вже на 400 метрів від берега. Люди втїкають з хат, виносячи з них своє добро. Руске приходство опинилось також серед води, котра безнастанно прибуває. Коли вода в найблизшім часї не унесе ледів, а прийдуть з гір сильнїйші допливи, то в цїлій околици грозить бідним людям велике нещастє. — З Тарнобжеґа принесли нинїшні часописи слїдуючу трохи неясну вість: Старосту Лясоцкого і двох селян, що знаходили ся на леду Висли (звідки они там взяли ся?) вхопила крига і несла з шаленою скоростию 5 кільометрів далеко. Аж по двох годинах удало ся лоди ратунковій підплисти до загрожених і виратувати їх з небезпечности.

— **Надзвичайні загальні збори товариства „Руска Бесїда“** в Станиславові відбудуть ся дня 20 н. ст. цьвітня с. р. в комнатах товариства (ул. Ґолуховского 4) о годині 7 взглядно 8 вечером з отсим порядком дневним: Відчитанє протоколу з послїдних загальних зборів. Зміна статутів товариства. Внесcки і інтерпеляциї.

— **Знайшов свій свого.** З Льондону доносять, що в Ґільфорд заручила ся звістна під іменем Марійки (Марідль), велитка, родом з Тиролю, панна висока на 1 сяжень 2 стопи і 3 цалї з велитом Кляйвом Дерріль, сином богатого фермера з Ваґґаваґґа в Америцї, високим на 1 сяжень, 2 стопи і 8 цалїв. Обоє великолюди пізнали ся в цирку в Льондонї, де Дерріль прийшов подивити ся на славну Тирольку. Коли відслонила ся куртина і публицї, котра вже не мало була здивована велитом на фотели, показала ся велитка, встав Дерріль з фотелю і американьским звичаєм осьвідчив ся велитцї. Директор цирку взяв се за скандаль для свого заведеня і на другий день не впустив вже велита. Але Дерріль пильнував Марійку і поїхав за нею самоїздом до Ґільфорд, де остаточно удало ся ему позискати єї аґента, котрий призволив на формальні заручини. Ще того самого вечера сидїла пара велитів весела при вечери, бо обі сторони видко раді були з того, що знайшов свій свого.

— **Самоубийства.** Дня 27-го марта найдено в двірскім лїсї в Угринові, сокальского повіта, тїло вісїльця, рільного слуги, Василя Левчука, лїт 60, зовсїм вже закостенїле. Слїдство показало, що Левчук сам відобрав собі житє. Причина самоубийства незвістна. Тїло відставлено до місцевої трупарнї. — При входї на Високий замок від сторони купелевого заведеня Кисельки знайдено вчера трупа якогось мужчини лїт около 45. Повідомлений о тім міский лїкар сконстатував самоубийство за помочию револьвера. При самоубийнику не знайдено нїчого, що могло би дати можність розвідати хто він був і як називав ся; аж доходженя полїцийні показали, що то був римар і називав ся Іван Кощаньский. Причина самоубийства незвістна. — В касарни кавалериї на Жучцї коло Черновець відобрав собі житє гузар Стефан Бадевій підрізавши собі горло бритвою. Причиною самоубийства мала бути нещаслива любов.

— **Родинна траґедия.** З Кракова доносять нинї про слїдуючу сумну подію, яка там стала ся сеї ночи: В домі під ч. 17 при ул.

Дверникови було то дуже не в смак а Лекок зачав оправдувати ся, коли із середини почув ся голос:

— Впустіть їх, Оттоне! Впустіть їх нехай сповнять свій обовязок!

— Ага, чуєте? — шепнув дверник тріюмфуючо.

— Дуже красно. Коли князь позваляє, то що иншого. Ходіть я вам посьвічу.

Лекок увійшов, але лиш для форми перейшов ся по всїляких комнатах, по бібліотецї та по прекраснїй канцеляриї і комнатї до куреня. Коли переходив через спальню, мав честь глипнути крізь відхилені двері марморової купальнї на самого князя Сермеза!

— Ну? — відозвав ся князь весело. — Чи злочинця все ще не зловили?

— Ще не зловили, монсейнер! — відповів молодий полїцист з почестию.

Не в так добрім гуморі як князь, був его камердинер.

— Я гадаю, мої панове — сказав він — що чей обійде ся шукати в комнатах княгинї. Єї служницї и я перешукали вже кождий кутик, заглядали навіть до шуфляд...

В сїнех ждав на полїцистів старий льокай, котрий не важив ся зайти до середини. Він, видко, мав приказ погостити їх, бо спитав їх чемно, чи не схотїли би по тільком трудах перекусити студеного мяса і напити ся по склянночцї вина.

Батькови Абсентови аж очи засьвітили ся. Він гадав, що в тій майже королївскій палатї можна би дістати таких чудних страв і напитків, яких він ще нїколи в своїм житю анї не покоштував. Але Лекок подякував за ласку і вийшов з палати Сермез потягнувши за собою свого старого товариша. Бідний чоловічиско чув потребу остатись сам один з своєю злостию і розпукою.

Май щез без слїду, розплив ся у воздусї! Коли то собі погадав, то здавало ся ему, що прийде ся ему здуріти. Стало ся отже то, що він сам назвав неможливим!

Скоро опинили ся на улици, станув він перед батьком Абсентом, заложив руки і відозвав ся до него:

— Ну, батьку, щож ви на то?

Старий покивав головою і сказав зовсїм невинно:

— Я гадаю, що Жевроль буде скакати з радости!

Лекок кинув ся мов зранений зьвір.

— Ого! Жевроль ще не виграв партиї. Ми стратили Мая — то нещастє. Але нам лишив ся ще его спільник. Він певно зручний і певно щирий для тамтого, але побачимо, чи его щирість видержить перед виглядом на кримінал. А до кримiналу дістане ся напевно, скоро буде мовчати і тим признасть ся до вини в нічнім нападї. О, я не журю ся, пан Зеґміллєр видобуде вже з него всю правду.

І Лекок погрозив кулаком а відтак додав спокійним тоном:

— Але тепер підемо до комісарияту, куди відставили того чоловіка. Сам его розпитаю.

Глава трийцять девята.

Настав вже був білий день, около шестої години рано, а коли Лекок і батько Абсент прийшли були до полїцийного комісарияту, застали вже дижурного, котрий сидів за своїм столом і лагодив ранїшний рапорт. Він ледви обернув ся за ними, бо не пізнав їх в перебраню; але скоро вчув їх імя подав їм очевидно урадований руку і сказав:

— А то ви поставили ся! Ґратулюю вам до вашої красної ловлї сеї ночи.

— До якої ловлї? — спитали оба рівночасно.

— Ну, того якогось, котрого ви менї так знаменито запакованого сеї ночи прислали.

— Як то?

— О, то ви навіть не знаєте свого щастя! — сказав на то вахмайстер і зачав сьміяти ся. — Ну, то случай зробив вам добру прислугу і приніс вам величавий дарунок.

— Ну, когож ми поправдї зловили? — спитав батько Абсент нетерпеливо.

— Злодюгу найгіршого рода, кримінальника що втїк, котрого надармо від трох місяцїв шукали, а котрого опис ви певно маєте в кишенї — коротко сказавши: Йосифа Контірієра.

При сих послїдних словах Лекок поблїд як труп; мусїв аж сїсти на крісло і бурмотів мов би не знав що:

— Йосифа Контірієра! Йосифа Контірієра, кримінальника, що втїк!

(Дальше буде).

Посольскій на першім поверсї в офіцинах, в помешканю зложенім з одної комнати і кухнї мешкав слухач права Гуґо Лявнскип де Тіфенталь, занятий яко діюрніст в касї ощадности міста Кракова. Разом з сином мешкала матїр з роду Криста і вуйко Станислав Криста, котрий спав в кухни. Вчера пізним вечером прийшов Гуґо Лявнский до дому, а увійшовши до комнати замкнув двері ведучі до кухнї на засувку. Вуйко Криста чув в кухни розмову матери з сином, котра заохочувала єго, щоби вечеряв; син однак заявив, що вже не буде їсти. По довшій тишині по годинї 3/4 на 12 в ночи роздало ся кілька вистрілів. По виваженю двери побачив Криста конаючу на ліжку Лявнску, а сина єї лежачого на підлозі з вистріленим малим револьвером в руцї. Як матїр так і син мали в голові рани від куль і в короткім часї мимо помочи обоє померли. Нинї рано відставлено тїла до заведеня судової медицини.

Після полишених листів: до дирекциї Каси і другого заадресованого на куверті: „Людем до відомости", молодий Лявнский порозумів ся з матїрю і обоє постановили померти з жалю по смерти сестри Гуґона, котра перед роком відобрала собі житє за помочию отруї. В листах зазначено дальше, що смерть обоїх не спонукало хвилеве роздразнене. „То, що нинї стало ся" — написано в листі — „має свій початок ще в смерти моєї найдорожшої і найлюбійшої сестри".

Смерть матери і сина зробила в місті велике враженє. Родина Лявнских походить із Завої (Завоя під Бабєю Горою). Тамошний урядник в архикняжій маєтности, Лявнский де Тіфенталь оженив ся був з донькою місцевого орґанїста і учителя, іменем Криста, до чого спонукала єго єї краса. Пізнїйше однак прийшло до розводу а матїр з сином Гуґоном перенесла ся до Кракова. Тут поступив Гуґон на виділ правничий і одержав був діюрну при міскій Касї ощадности, де відзначав ся дуже ревною і совістною працею а товариші єго дуже любили. Другий син, брат помершого, єсть урядником банковим у Відни.

Ся траґедия родинна з деякими змінами нагадує дуже другу недавну, яка стала ся у Відни в ночи на 11. марта с. р. і хто знає, чи ся віденьска не стала ся взірцем для краківскої. Щоби показати траґічність в людскім житю і загадочність людскої натури, розкажемо при сїй нагоді і про віденьску траґедию.

На передмістю Леопольдштадт в однім домі при ул. Шперль, мешкав збіжевий аґент Макс Шинберґер зі своєю 45-лїтною женою Рахилею, родом з Відня, і одиноким сином, 23-лїтним, техніком Зиґмунтом. Тота маленька родина любила ся дуже, так, що одно без другого не могло довший час побути. Син учив ся добре і був вже на послїднім роцї техніки. Аж ось тяжкий удар навістив малу ту родину. Старий Шинберґер сидів зовсїм здоровий в своїм крузї родиннім; нараз зробило ся єму не добре, поблїд і впав на землю. Жінка і син перепуджені, кинулись єго ратувати, закликали зараз лїкарів, але ті могли вже лиш ствердити смерть внаслїдок удару серця. Коли відтак забрано тїло до трупарнї на головнім кладовищи, де на другий день мав відбути ся похорон, матїр і сина взяла ся страшна розпука. Ніякі слова розради і потїхи свояків і знакомих не помагали нічого. Пізно в ночи, коли вже всї порозходили ся, пішли й матїр та син заплакані до своєї комнати а служниця в кухни положила ся також спати; не могла однак заснути і чула як син з матїрю ще довго ходили по комнатї і плакали.

В день похорону ранесенько посходили ся були своякн і знакомі. Коли матїр і син не показували ся, запукано до комнати; коли же й тепер нїхто не відзивав ся, виважено двері і там знайдено матїр неживу на постели з прострілено головою, а син так само неживий лежав на земли з револьвером в руцї. Сусїди чули як в ночи около 4 год. рано роздали ся насамперед 4 вистріли, а по якімсь часї знов 4, але вистріли були досить слабі і здавало ся як би хтось пукав. І дїйстно, матїр і син мали по чотири рани, а перерва в стріляню далась тим пояснити, що син насамперед застрілив матїр, а відтак і себе. В листї полишенім до родини сказано було, що матїр і син порозуміли ся і з туги і жалю за тим, котрий їх живив постановили собі спільно житє відобрати; они просять, щоби їх похоронено разом в спільнім гробі з дорогим для них покійником. Волю їх сповнено. Похорон Шинберґера здержано аж до часу, коли можна було похоронити разом з ним і єго жінку і сина. Ся траґедия зробила була також велике враженє в цїлім Відни.

† **Померли:** Др. Лукіян Литиньский, лїкар в Перемишли, упокоїв ся дня 1 с. м. в 54-ім роцї житя. — Анна Крипякевич, вдовиця по пароху з Холмщини, померла дня 31-го марта в 81-ім роцї житя. — В Болшівцях помер Мариян Неґруш, аґроном, син тамошного управителя маєтности, в 26-ім роцї житя.

Телеґрами.

Краків 3 цьвітня. Матїр Лявнского називала ся на імя Софія і мала 53 лїт. Комісар, що веде слїдство поліцийне єсть тої гадки, що син застрілив матїр без єї відомости. (Гляди: „Новинки").

Будапешт 3 цьвітня. Бюро кореспонденцийне заперечує вість одної з вечірних часописий, мовби розрухи румуньскі перенесли ся на австрийску територию і мовби то змобілїзовано 12 корпус.

Білград 3 цьвітня. Помер тут вчера бувший міністер справ заграничних в кабінетї Авакумовича Люба Калевич.

Монахів 3 цьвітня. Парлямент баварский розвязано.

Шанґай 3 цьвітня. Правительство хіньске замовило за посередництвом німецкої фірми „Більфельд і Син" в Тиєнцинї 2 міліони карабінів на узброєнє цїлої хіньскої армії.

Авіньон 3 цьвітня. Стовкнув ся тут самоїзд з поспішним поїздом з Парижа; 2 людий згинуло, 3 єсть ранених.

Тульон 3 цьвітня. Звіт судової комісиї слїдчої в справі катастрофи на „Єні" стверджує, що не входила в гру зла воля і що запаленє пороху викликало катастрофу.

Петербург 3 цьвітня. Парляментарна фракция кадетів постановила внести безпроволочно проєкт рівноуправнення Поляків і жидів. Обмеженя національні подїлено на три ґрупи: 1) обмеження в справі осїдка і замешканя; 2) можність образувати ся і віддавати ся всїляким званям; 3) займати ся торговлею і набувати недвижимости.

Петербург 3 цьвітня. Учителя Лебедова і практиканта правного Александрова, арештованих з причини убийства Йоллоса, випущено на волю.

Москва 3 цьвітня. В понедїлок по полудни їхав якийсь молодий чоловік разом з якоюсь дамою в елеґантній дорожцї улицею. Коли дорожка минала поліцая, молодий той чоловік шістьма вистрілами убив поліцая і втїк; єго товаришку арештовано; має то бути якась ґімназистка.

Софія 3 цьвітня. Часопись „Ден" помістила лист якогось болгарского студента з Загреба, котрий доносить, що убийник Петкова був небезпечним „дурисьвітом", котрий мав фальшиві паспорти і в кількох американьских та европейских містах удавав росийского князя під іменем Николая Александровича Петрова. Кілька разів мусїв втїкати перед поліциєю. Він розповідав, що єсть героєм росийскої революциї а в Америцї вірено єго брехнї. Кілька часописий помістили єго портрет, яко росийского князя. Автор листу прислав редакциї згаданої ґазети численні документи і листи з перепискою Петрова зі социялїстичними товариствами в Ню Йорку, Чікаґо, Парижи, Берлинї, Відни, Пештї, Петербурзї і Рецї. Листи ті будуть віддані поліциї.

Господарство, промисл і торговля.

— Цїна збіжа у Львові дня 2 цьвітня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — **Пшениця** 8·35 до 8·45; **жито** 6·35 до 6·45; **овес** 8·50 до 8·70; **ячмінь пашний** 7·30 до 7·50; **ячмінь броварний** 7·60 до 8·20; **ріпак** —·— до —·—; **льнянка** —— до —·—; **горох до варення** 9·— до 10·—; **вика** 6·50 до 6·75; **бобик** 6·70 до 6·90; **гречка** —— до —·—; **кукурудза стара** —·— до —·—; **хміль за 56 кільо** —·— до —·—; **конюшина червона** 60·— до 70·—; **конюшина біла** 25·— до 40·—; **конюшина шведска** 60·— до 70·—; **тимотка** 30·— до 35·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).